

תחילת שליחותו של ישוע

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: מתי 12-1:3; פטרוס ב' 19:1; פיליפיים 8-5:2; מתי 12-1:4; ישעיה 2,9:1; מתי 22-17:4

פסוק לשינון: "אמר להם (ישוע): 'בואו אחרי ואעשה אתכם דיגי אדם.' (מתי 19:4). אחד המאבקים הגדולים ביותר של האנושות כולה הוא בדעת מטרת החיים ומשמעם וכיצד עלינו לנהוג. לא הגענו לעולם המושים בדפי הוראות המסבירים כיצד עלינו לחיות את חיינו, הלא כן?

"לא הבנתי מה משמעות החיים" אמר נער בן 17 ממשפחה אמידה שהפך מכור למירשם של תרופת סם. "אני עדיין לא מבין (את המשמעות)... אבל חשבתני שכולם כן יודעים ושקיים סוד שכולם יודעים ושלא רצו לגלות לי. חשבתני שכולם יודעים למה הם כאן ושבהתגודדות חשאית הם שמחים בלעדיי".

פול פיירבנד, סופר גרמני ופילוסופר מדעי התוודה באוטוביוגרפיה: "...כך שיום רודף יום וזה לא ברור מדוע בן אדם צריך לחיות."

ומשום כך קיימים כתבי הקודש, הבשורות וסיפורו של ישוע ומה שהשיג עבורנו. בישוע, שהיה מאז ומעולם, שנולד, בהסגיר עצמו למות, פועלו בשמיים וביאתו השנייה, בכל אלה ניתן למצוא תשובות לשאלות הנוקבות והעמוקות ביותר של החיים. השבוע נבחן את קורות תחילת חייו ושליחותו של ישוע עלי אדמות, חיים שרק דרכם נוכל למצוא משמעות לחיינו.

יוחנן המטביל והאמיתות הנכונות לתקופה בה הוא חי

פרק ג' במתי מתחיל בסיפור אודות יוחנן המטביל שמילותיו הראשונות הן קריאת ציווי: "שובו בְּתִשְׁבָּה!" (מתי 2: 3). במובן מסויים, זהו המסר שמבקש אלוהים להעביר לאנושות מאז החטא הקדמון: שובו בתשובה, קבלו את סליחתי, הסירו מכם את חטאיכם ותמצאו גאולה ומרגוע לנפשותיכם. יהא המסר אקטואלי ואוניברסלי ככל שיהיה, יוחנן נותן דגש של אמיתה עכשווית הנכונה לגבי זמנו, מסר המיוחד למאזינים בני זמנו.

קיראו את מתי 2, 3: 3. מה היה מסר האמיתה העכשווית לזמנו בשילוב עם קריאתו לחזרה בתשובה, התוודות וטבילה? ראו גם מתי 3: 6.

כמו בכל הברית החדשה מצטט יוחנן פסוקים מהתנ"ך. הנבואות שבתנ"ך קורמות עור וגידים בברית החדשה שוב ושוב בין אם זה ישוע או שאול, כיפא או יוחנן, כולם מצטטים ומזכירים את התנ"ך על-מנת לאשר, להסביר ואפילו להוכיח את פשר הברית החדשה. אין פלא שכפא שהיה עד לניסים רבים מדגיש בהזכירו את פועלו של ישוע:

"אֲכֹן נִתְאַשֶׁר לָנוּ בֵּיתָךְ תִּקְוֶה דְבַר הַנְּבוּאָה" (פטרוס ב' 1: 19).

קיראו את מתי 12-7: 3. איזה מסר נותן יוחנן למנהיגי העם? איזו תקווה מוצעת להם למרות המילים הקשות?

שימו לב עד כמה שישוע במרכז כל דבריו של יוחנן. כל שנאמר אפילו אז עסק בישוע, בדמותו ובהישגיו העתידיים. אף על פי שהוצגה הבשורה, מבהיר יוחנן שיום יישוב החשבונות עתיד עדיין לבוא, החלוקה הסופית שבין "זָרַע עֲשָׂבִים רָעִים וּבֵין הַחֲטָאִים" (מתי 13: 25), ושזה שעליו ניבאו הוא שיפריד ביניהם. ומכאן עוד ראיות לאחדות מסר הבשורה ויום הדין. כאן גם ניתן לראות שביאתו הראשונה והשנייה של ישוע אחד הם; יוחנן מדבר על הביאה השנייה של המשיח בהקשר של ביאתו הראשונה.

הניגוד במדבר

”אִז הוֹבִילָה הָרוּחַ אֶת יֵשׁוּעַ אֶל הַמִּדְבָּר לְהַתְנַסּוֹת עַל-יְדֵי הַשָּׁטָן” (מתי 1: 4).

תארו לעצמכם את זירת האירוע הזאת מנקודת מבטו של השטן. הישות האלוהית הנעלה שאותו הכיר כבן האלוהים, השפיל עצמו ולבש בשר אדם במטרה להושיע את האנושות. זה היה המשיח בו הוא נלחם בשמיים, היה זה אותו המשיח שהשליך אותו ואת שלישי המלאכים ארצה. (התגלות 9-7: 12). ומה עכשיו? אותו ישוע מורעב וכחוש לבדו במדבר החם בלי שום תמיכה נראית לעין. נראה היה שישוע הפך למטרה קלה לתרמיותיו של השטן.

”כשנפגשו בן האלוהים והשטן לראשונה במאבק, היה המשיח למפקד צבאות השמיים; והשטן, מנהיג ההתקוממות בשמיים הושלך ארצה. אולם כאן נראה שעמדותיהם הוחלפו והשטן מבקש לנצל ככל האפשר את שנראה כיתרון”. אלן ג'יי וייט, 'כמיהת הדורות', עמ' 119.

איזה ניגוד בולט: למרות שהשטן ביקש להידמות "לְעֵלְיוֹן" (ישעיה 14: 14), רוקן ישוע את עצמו מתהילת השמיים. באירוע בודד זה ניתן להיווכח בהבדל שבין אנוכיות לבין הקרבה; ההבדל העצום שבין קדושה וחטא.

השווה בין ישעיה 14: 12-14 לבין האגרת אל הפליפים 2: 5-8. מה מלמדים אותנו פסוקים אלה על הבדלי האופי שבין ישוע לשטן?

תארו לעצמכם כיצד נראתה למלאכי השמיים המערכה היוצאת דופן הזאת שבין היריבים, פנים מול פנים בזירת הקרב. לנו היתרון המהותי שבידע בדיעבד ועל הדרך בה נסתיימה פרשייה זו, אבל המלאכים, וכל שוכני שמיים לא ידעו זאת מבעוד מועד; הם לבטח צפו בהתפתחויות שבמאבק מרותקים ומלאי פליאה.

השטן רומם עצמו וישוע השפיל עצמו-עד מוות. מה ניתן ללמוד מניגוד זה, וכיצד נוכל לאמץ אמינות זו לעצמנו? כיצד צריכה אמת זו להשפיע על החלטותינו במיוחד בנוגע לאגו שלנו.

הפיתויים

קיראו את מתי 12-1:4. מדוע נצטרך ישוע לחוות פיתויים אלה? מה הקשר שבין ניסיונות הפיתוי לישועה? כיצד התמודד ישוע עם הפיתויים החזקים בתנאים הקשים האלה, ומה זה בא ללמד אותנו על התמודדות עם פיתויים?

מתי פרק 4 פסוק 1 מתחיל עם רעיון מוזר לכאורה: הרוח מובילה את ישוע למדבר להתנסות בפיתויי השטן. מדוע הובילה הרוח את ישוע בדרך זו אם אנו אמורים להתפלל: "אַל תְּבִיאֵנוּ לִיְדֵי נִסְיוֹן, כִּי אִם חִלְצָנוּ מִן הָרָע" (מתי 13:6)? ניתן למצוא תשובת מפתח בפרק הקודם, בו בא ישוע להיטבל על-ידי יוחנן. כשהתנגד יוחנן וניסה להניא את ישוע בטיעון שלהיפך- הוא צריך להיטבל על-ידי ישוע, אמר לו ישוע: "הֲנַח כָּעֵת, כִּי מִן הָרְאוּי שְׁוֹקִים אֶת הַצֶּדֶק פְּלוֹ" (מתי 15:3). על-מנת למלא את כל הצדקה ובמטרה להיות לדוגמה המושלמת והנציגות של המין האנושי, היה על ישוע להיטבל למרות שלא נמצא בו חטא מעולם. בפיתויים שבמדבר היה על ישוע לעבור בדרך שבה עבר האדם הראשון.

ישוע היה צריך את הניצחון על הפיתויים שכל המין האנושי מאז האדם הראשון והלאה נכשל בהם. בתוך כך "פדה ישוע את כשלונו של אדם" (אלן ג'יי וייט, 'חמדת הדורות', עמ' 117), ואת זאת הוא השיג כנגד כל הסיכויים ותחת תנאים קשים יותר מאלה שעמדו בפני אדם. בניצחונו הראה ישוע שאנו מחוסרי אמת לה', שאין הצדקה לחטא, ושאיננו צריכים למעוד וליפול בפח החטא בעת פיתוי, אלא שבאמונה ובציות נוכל להתגבר ולנצח. "הִפְנֵעוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים. הַתִּיצְבוּ נֶגֶד הַשָּׁטָן וַיִּבְרַח מִפְּנֵיכֶם. קִרְבוּ לְאֱלֹהִים וַיִּקְרַב אֲלֵיכֶם" (יעקב 7,8).

כיצד מראה לנו תיאור זה את נחיצות הצדקה של המשיח לאור העובדה שאין להסתמך על שום תירוץ לחטא? תארו לעצמכם שהיינו צריכים לעמוד בשלמות בצידקתנו בלי יושרו של המשיח ובלי הצדקה לחטאינו. איזו תקווה יכולה להיות לנו? ראו גם 'העיונות הגדול' עמ' 649).

”אַרְצָה זְבֻלוֹן וְאַרְצָה נַפְתָּלִי”

מתי 12: 4 מספר לנו על הסגרתו של יוחנן לכלא, מה שהביא לסוף שליחותו כמטביל וכמחזיר בתשובה. זוהי הנקודה שבה החלה שליחותו של ישוע באופן רשמי. אין הסבר לעובדה שישוע פנה לאזור הגליל כששמע על אודות גורלו של יוחנן, כתוב רק בפשטות כי לשם שם פעמיו. (ראו גם מארק 16-14: 1 ולוקס 14: 4). ייתכן שישוע רצה לשמור על 'פרופיל נמוך' בזמן פועלו של יוחנן בכדי למנוע יריבות בין חסידיהם. הפועל בשימוש בשפה היוונית במתי 12: 4 מתורגם לעיתים: 'יצא' ומשמעו הימנעות והתרחקות מסכנה. זהירותו ובשיקול דעתו המאפיינים הוא בחר להימנע מצרות.

קיראו את מתי 16-13: 4 (ראו גם ישעיה 2, 9: 1) על התיישבותו של ישוע בחבל זבולון ונפתלי. מה מלמדים פסוקים אלה על פועלו של ישוע?

זבולון ונפתלי היו שניים מבניו של יעקב (ראו בראשית 26-23: 35), צאצאיהם היו לשני שבטים שהתיישבו בסופו של דבר באיזור הצפוני היפה. למרבה הצער נמנו שבטים אלו עם השבטים שהפרו את הברית עם אלוהיהם ועזבו את אמונתם בו ופנו לעבודת אלילים ודברים גִּשְׁמִיִּים שבעולם הזה. רבים מנביאי התנ"ך יצאו נגד החילוניות, חוסר המוסר והרשע של השבטים הצפוניים שנפלו לבסוף בידי הפולשים האשורים והוגלו לתפוצות העולם העתיק. במקומם התיישבו עמים אחרים, האוכלוסייה התבוללה, והגליל הפך למקום אפל ומלא במבוכה. הנביא הגלילי הידוע ביותר היה יונה בן אמיתי, מה שצריך לומר לנו דבר מה על רמת המסירות שלהם. למרות הבעיות בגליל עדיין הופיעה הנבואה היפה בכתביו של הנביא ישעיה, שאפילו חבל זה של זבולון ונפתלי הנתון תחת חושך רוחני יראו אור גדול: **”הָעַם הַהֲלֵכִים בְּחֹשֶׁךְ כָּאוֹר גְּדוֹל, יִשְׁבִּי בְּאֶרֶץ צְלֻמֹּת אוֹר נְגַה עֲלֵיהֶם.”** (מתי 16: 4). במילים אחרות ניתן לומר שבמקום שבו היה הצורך רב במיוחד, שאנשיהם נחשבו לגסים ובורים- לשם בא ישוע להתיישב ולעבוד במחיצתם. על אף יחסו הרם, אנו נוכחים בנכונותו של ישוע להצניע עצמו למען אחרים. שוב אנו רואים בדוגמה זו שהתנ"ך היה למרכז ועיקר שליחותו של ישוע.

כיצד נוכל להימנע מלשפוט את הזולת כאלו שאינם ראויים למאמצים שלנו בפועלנו ובמתן עדות? מה כל-כך שלילי בהתנהגות שכזאת?

הקריאה לדייגים

"חִזְרוּ בְּתְשׁוּבָה, כִּי קָרְבָה מַלְכוּת שָׁמַיִם." (מתי 17: 4). בדיוק כמו יוחנן, החל ישוע את פועלו בקריאה לחזרה בתשובה. בוודאות הוא ידע את מצבה החוטא של האנושות והצורך לכך שכולם יחזרו בתשובה וידעו את האלוהים. אין זה מפתיע אם כך שההצהרה הפומבית הראשונה של ישוע, לפחות הראשונה שתועדה בכתביו של מתי, הייתה קריאה לחזרה בתשובה.

קראו את מתי 22-17: 4. מה מלמדים פסוקים אלה על הטוטליות שבקריאה של ישוע על חיינו?

כאן בגליל הייתה שותפות לדייג בין ארבעה אנשים, שני האחים שמעון ואנדרי ושני האחים יעקב ויוחנן. נראה שלבם נע היה בעקבות אלוהים משום שחלק מהם הלכו אחרי יוחנן המטביל. אולם למרבה פליאתם הצביע יוחנן לכיוונו של איש צעיר אחר שבא מאזור מגוריהם. אנשים אלה פנו לישוע בבקשה לשהות עימו (ראו יוחנן פרק א'). זה היה מהלך הדברים בתרבות הימים ההם. חסידים פנו לרב בבקשה ללכת בעקבותיו וללמוד ממנו. אבל היה זה הרב שהחליט בסופו של דבר מי יהיו תלמידיו. וכשרב פנה לאדם להיות לחניכו, היה זה רגע מאושר ומלהיב. הרעיון שכאשר קרא ישוע לדייגים הייתה זו הפעם הראשונה שבה הם נפגשו מקובל עיי אנשים רבים. אולם לפי יוחנן פרקים א' עד ה' מסתבר שאנשים אלה בילו כשנה במחיצתו של ישוע באופן חלקי.

"ישוע בחר בדייגים בורים משום שהם לא קיבלו חינוך במסורות והמנהגים המוטענים של זמנם. היו אלה אנשים בעלי יכולת מקומית והם היו צנועים וברי למידה- אנשים שהוא יכול היה ללמד לעשות את עבודתו. בחיי היום יום חיים אנשים רבים המשקיעים עצמם בחיי עמל יום יומיים שגרתיים, והם מחוסרי מודעות לרשותם כוחות רדומים שאם יופעלו יהיו שווים לאנשים המכובדים ביותר בעולם. מגעה של יד מוכשרת נחוצה על-מנת לעורר יכולות אלו. לאנשים כאלה קרא ישוע לפעול בשיתוף עימו; ונתן להם את היתרון של ההתחברות עימו." אלן ג'ייט, חמדת הדורות, עמ' 250.

חומר נוסף למחשבה: מבשר דת הגיע לעיר ופרסם את הפגישות כך: "בואו תיראו מבשר קורע דף מספר הקודש!" הודעה זו משכה קהל רב. לתדהמתם הוא אכן פתח את הספר ותלש דף ממנו - "הדף הזה לא היה שייך כאן אף פעם, זהו הדף שהפריד בין הברית הישנה לחדשה. "כְּדֵי שְׂיִמְלֵא הַכְּתוּבִים?" אם זה ישוע עצמו שתמיד הפנה את קהל שומעיו לתנ"ך (ראו יוחנן 39: 5; לוקס 27: 24; מתי 29: 22; יוחנן 18: 13) או שאול שציטט תמיד את התנ"ך (רומיים 3: 4; רומיים 8: 11; גלטיים 27: 4) או ספר ההתגלות שבו בערך 550 הזכרות בעקיפין או רמיזות, הברית החדשה תמיד מייחסת עצמה לתנ"ך. התנ"ך והברית החדשה הם התגלות דברו של אלוהים שנכתב עבור האנושות בדבר הגאולה. למרות שחלק מהתנ"ך אינו קביל על משיחיים כגון זבח עולות, אל לנו להזניח ולהחשיב את התנ"ך כנחות לברית החדשה. כתבי הקודש מורכבים משני הספרים, ומהם כאחד אנו למדים אמיתות מהותיות אודות אלוהים ותוכנית הגאולה.

שאלות לדיון:

1. ניתן לראות את הדרכים השונות שבם ניסה השטן לפתות את ישוע וכיצד בכל אחד מהמקרים לא נפל ישוע קורבן להם ולתרמיות שמאחורי פיתויים אלו. שימו לב גם כמה מרכזי היה דבר האלוהים. למרות שישוע היה האדון בעצמו, "בְּדַמּוֹת בָּשָׂר הַחָטָא" (רומיים 3: 8) הוא השתמש בכתובים כמגן נגד פיתויי השטן. אם ישוע עצמו היה צריך להיעזר בכתובים, מה זה בא ללמד אותנו על הנחיצות והמרכזיות של כתבי הקודש בחיינו במיוחד במאבקנו בפיתויים? למרות שאנו יודעים כעיקרון שעלינו להשתמש בכתובים בחכמה נגד הפיתויים, כיצד זה בא לידי ביטוי בפועל? באילו דרכים נוכל להשתמש בכתבי הקודש על-מנת לעזור לנו להתנגד למתקפות הרוחניות בחיינו.
2. מדוע חשובה הענווה בחיי המשיח? כיצד נוכל ללמוד להיות ולהישאר צנועים? איזה תפקיד קריטי יש לקורבן המשיח בתחום הזה?